

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 224/2011-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. K., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 69/2002, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. februára 2011 doručená sťažnosť Ing. A. K., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 69/2002.

Zo sťažnosti, z jej príloh a zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka sa (v postavení žalobkyne) v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 15 Ct 69/2002 domáhala ochrany osobnosti proti žalovanému – Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v B.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uviedla:

„Od podania žaloby na Okresnom súde Bratislava III. v roku 2002 sudca štyri roky vôbec nekonal a prvé súdne pojednávanie bolo vytýčené až po viac ako šiestich rokoch, t. j. v roku 2009. Rozsudok, ktorý bol vynesený v júni v roku 2009 som dostala až po troch mesiacoch od vynesenia rozsudku a aj to až po sťažnosti adresovanej predsedovi Okresného súdu Bratislava III. Dovolanie voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave som zaslala Okresnému súdu Bratislava III. 30. 3. 2010. Dovolanie bolo Okresným súdom Bratislava III. zaslané Najvyššiemu súdu SR až 7. 10. 2010 a aj to až po dvoch sťažnostiach adresovaných predsedovi Okresného súdu Bratislava III. a po sťažnosti adresovanej predsedníčke Krajského súdu v Bratislave, nakoľko ani jednu z dvoch sťažností predseda Okresného súdu Bratislava III neriešil.

Po nahliadnutí do spisu na Najvyššom súdu SR dňa 15. 2. 2011 spis. zn. 1 Cdo 12/2011 vedenom na Okresnom súde Bratislava III. pod sp. zn. 15 Ct 69/2002-107 som sa dozvedela, že 28. 10. 2010 bol spis zo strany Najvyššieho súdu SR vrátený Okresnému súdu Bratislava III. bez rozhodnutia o dovolaní s tým, že Najvyšší súd SR požadoval od Okresného súdu Bratislava III., aby mi zaslal výzvu na zaplatenie súdneho poplatku, ako i informáciu o možnosti požiadať o oslobodenie od zaplatenia súdneho poplatku a so zreteľom na dôvod zrušenia mojej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu súdom, poskytnúť aj poučenie o tom, že odmenu a hotové výdavky ustanoveného advokáta platí štát a v prípade neúspechu v dovolacom konaní mi nevznikne povinnosť nahradiť štátu tieto trovy.

Nikto z Okresného súdu Bratislava III. ma však o tomto neinformoval a dokiaľ som si 15. 2. 2011 nepozrela na Najvyššom súde SR spis, ani som nevedela, že takéto niečo Najvyšší súd SR od Okresného súdu Bratislava III. požadoval. Keďže som si myslela, že po prehre na dovolacom súde budem musieť zaplatiť náklady právneho zástupcu ustanoveného súdom, čo by som si nemohla dovoliť, nielenže som zrušila žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, ale 13. 12. 2010 som zrušila (späť vzala) i dovolanie voči rozsudku Krajského

súdu, pretože som vedela, že bez právneho zástupcu by moje dovolanie Najvyšší súd SR stejne zamietol. Ak by ma Okresný súd Bratislava III. na základe listu Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 10. 2010 informoval o možnosti požiadať o oslobodenie od zaplatenia súdneho poplatku, ako i to, že po prehre na Najvyššom súde SR nebudem musieť zaplatiť štátu náklady na právneho zástupcu ustanoveného súdom, nevzala by som späť dovolanie voči rozsudku Krajského súdu.“

Sťažovateľka ďalej uviedla:

„Na základe vyššie uvedeného sa domnievam, že zo strany Okresného súdu Bratislava III. došlo k porušeniu čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako i k porušeniu čl. 6 ods. 1. Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.“

Sťažovateľka preto žiada, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a aby nálezom takto rozhodol:

„Základné právo A. K. na spravodlivý súdny proces, bez zbytočných prieťahov, v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, bolo postupom Okresného súdu Bratislava III. v konaní pod sp. zn. 15 Ct 69/2002-107 porušené.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v ním vedenom konaní pod sp. zn. 15 Ct 69/2002. Proti rozsudku okresného súdu č. k. 15 Ct 69/2002-107 z 12. júna 2009 podala sťažovateľka odvolanie. Označený rozsudok okresného súdu

potvrdil Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 6 Co 408/09-144 zo 4. februára 2010; rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 2. marca 2010 (sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 25. februára 2011). Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť bola ústavnému súdu doručená zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na odmietnutie z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Z už spomenutého § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní je tiež posúdiť, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) 30. marca 2010 dovolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 6 Co 408/09-144 zo 4. februára 2010. Ústavný súd zo sťažnosti, z jej príloh, ako aj z informácie poskytnutej okresným súdom zistil, že sťažovateľka 13. decembra 2010 zobrala dovolanie v celom rozsahu späť, na základe čoho najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Cdo 12/2011 zo 16. februára 2011 dovolacie konanie zastavil.

Z uvedeného ďalej vyplýva, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 12/2011 zo 16. februára 2011 o zastavení dovolacieho konania sa konanie vo veci sťažovateľky, na ktoré sa vzťahujú záruky vyplývajúce z čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, právoplatne skončilo ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, a teda v čase doručenia jej sťažnosti ústavnému súdu už k namietanému porušovaniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní nemohlo dochádzať, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti

z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti o to viac, že sťažovateľka nemôže relevantne namietať porušovanie svojich ústavou garantovaných práv postupom okresného súdu v konaní, ktoré bolo na základe jej procesnej aktivity (späťvzatie) zastavené.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene, ako aj z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2011